

**“Ziua cea mai irosită este aceea în care n-am râs”
(Chamfort)**

REVISTĂ TRIMESTRIALĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

**EDITATĂ DE CENACLUL
UMORIȘTILOR SIBIENI
“NICOLAUS OLAHUS”**

sub egida Centrului Județean pentru
Conservarea și Promovarea Culturii
Tradiționale “Cindrelul-Junii” Sibiu
și cu sprijinul Cercului Militar Sibiu

ACUUS

NR. 4 (84) / 2025

EPIGRAME

SE DISTRIBUIE GRATUIT

DESENE UMORISTICE

PROZĂ SCURTĂ

AFORISME

VERSURI SATIRICO-UMORISTICE

DIVERSE

Jocuri politice

În casa lor, nevasta, vrând-nevrând,
E Prim-ministru, dar, din când în când,
Primește-o moțiune de cenzură,
De regulă-aplicată peste gură.

Schimbări climatice

Cum seceta aceasta e un chin
Și ne-ndreptăm spre deșertificare,
Eu cred că voi ajunge beduin...
Cămilă mi-am luat la-nsurătoare!

La succesiune

Să împlinescă-al tatălui cuvânt,
Copiii-împart o palmă de pământ;
Discuțiile, totuși, nu-s prea calme,
Că-s unii care cer mai multe palme.

Adaptabilitate

Vecina mea e tânără, frumoasă
Și, cum de-o săptămână m-am mutat,
Aș fi dorit să o invit la masă,
Dar masă n-am... Ne-am descurcat în pat.

Relații de vecinătate

Vecinul meu e-un tip nociv:
Când ne certam privind răzorul,
Să-l fi văzut ce agresiv
A smuls din mâna mea toporul!

Blasfemie pedepsită

Testându-l Domnului mânia,
L-am provocat cu mintea-mi proastă,
Iar Cerul mi-a trimis urgia...
Și-apoi mi-a dat-o de nevastă.

LA DISCOTECĂ

Am să vă spun povestea: eram la discotecă
Și ascultam DJ-ul mixând din fonotecă,
Urlau în boxe bașii, în noi adrenalina,
Sau poate, dracu' știe, urla amfetamina.

Se produceau la bară vreo trei ciocănitore,
Erau și niscai berze înfipite pe picioare,
Pitoni făcând prin aer figuri mai dificile,
La ușă, la intrare, vreo patru - cinci gorile.

Bizoni cu ceafa groasă cu lanț la gât, din aur,
Dansau cu niște capre vegheate de un taur
Și, lângă o lăcustă cu pulpele bronzate,
Dădea din cap și coarne un melc cu casa-n spate.

Rotea lăcusta ochii, spărgându-se-n figuri,
Iar aripile-i fine ziceai că n-au nervuri;
Ținea și melcul pasul, dar casa din spinare,
Vedeai cu ochiul liber, îl stânjenea-n mișcare.

Atunci un greier sprinten veni înspre lăcustă,
Făcu o piruetă, o prinse pe sub fustă,
O aplecă pe spate, rânjindu-i drept în față
Și-n clipa următoare au dispărut în ceață.

Rămase melcul singur, cu ochii după fată
Și, parcă-parcă, buza-i era nițel umflată
Și cum bătea lumina din stroboscop, în dungi,
Chiar coarnele din creștet păreau nițel mai lungi.

Morala-i următoarea, chiar dacă, poate, doare:
E bine câteodată să ai o casă mare,
Însă, cu toate astea, posibil e să riști
Să n-ai succes la fete, ca melcul de te miști.

Florin Rotaru, Buzău

Evacuare

Din habitatul lor curat,
Un leneș, ce doar lenevește,
E de maimuțe expulzat,
Că prea se poartă omenește.

Guvernantul

Bocanc murdar, cu talpa groasă,
Ori cizmă-n rol de guvernare,
Strivește,-n nepăsarea-i crasă,
Opinca bieteii țărișoare.

Culmea muțeniei

Vorbind în glumă de muție,
E-atâta de tăcut încât,
Când unii tac pentru vecie,
El tace chiar mai mult decât.

Unei „iertate”

Așa ți-e dat de la natură,
Femeie biată, să înduri
Bufeurile de căldură,
Când nu mai intri în călduri.

Soluție

Copiii nu știu să se joace,
Adulții nu știu să petreacă,
Cei juni nu știu de vino-ncoace;
Ce-ar fi dac-am muri oleacă?

Gheorghe Șchiop**Cu vântul în spate**

Poetul, ca un vultur, cu tărie
Țintește slava, survolând un hău,
Având pe cap, prudent, o pălărie,
Să-l apere de găinațul său.

Secrete postume

Confrații jalnic plâng la groapă,
Punându-și în batiste ceapă,
Căci au aflat c-am reputat
Succes la anticariat.

Și pe față și pe dos

Moșul, semănând derută,
Lasă medicii afix:
Are-n spate ani o sută...
Iar în față mărunțiș!

Surogat

Să ne tapeze zilnic de parai,
La o bodegă unde tăvi se-mping,
Cum nu au Camembert cu mucegai,
Se vinde caș cu pânze de paing.

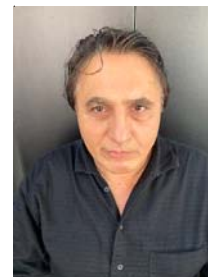
Soartă de poet

Sorbind ambrozia-n pahare,
Cu zeii, dincolo de zări,
Poetu-i trist, că mâine n-are
Nici bani să-și cumpere țigări!

Valentin David

DE NECREZUT! NE CONDUC ANIMALELE!

(Personaje: R – reporterul, B – Badea de la Jina)

R – Neața, Bade!

B – Neața, mă fișior!

R – Ce bine că te văd, ce s-a-ntâmplat, e pustiu prin sat, doar pe câteva părți am văzut oameni adunați, cu lumânări aprinse.

B – Apăi... de când cu alegerile astea, lumea e împărțită: unii sunt globaliști, alții suveraniști, s-au certat între ei, iar ăia cu lumânări se roagă și spun că a murit democrația.

R – Am mai fost eu prin sat, dar parcă m-am simțit așa... suspect, e o tensiune în atmosferă...

B – Problema mare e cu partidele și cu implicarea în turmă.

R – Cum adică, implicarea în turmă?

B – Pur și simplu, turma nu mai asultă de ciobani, care sunt suveraniști.

R – Chiar așa?

B – Da, și mai rău, s-au împărțit pe partide: măgarii sunt cu PNL-ul, iar măgarul-șef, de vreo 10 ani, e tot în transumanță.

R – E încurcată rău!

B – Oile, în cea mai mare parte, și câțiva batali sunt cu PSD-ul, care le-a promis că le plimbă cu trenulețul, ce-i de fapt o amărâtă de mocăniță.

R – Mă uimești și să știi că de abia acum realizez de ce s-au înălțat peroanele în gara Sibiu.

B – Sterpele, cu câțiva berbeci mai tineri și cu niște noatine, sunt cu Lasconi și cu Dan de Splai, care-i matematician.

R – Da... știe regula de trei simplă, dar stă mai prost cu înmulțirea.

B – Aha... de aia vrea să introducă educația sexuală dintr-a patra. Referitor la înmulțire, vreau să-ți spun că, de Paști, noi, ciobanii, o să introducem pe piață o mare populație de microroboți.

R – Ce? A ajuns și aici, la Jina, robotizarea?

B – Aiurea, așa le zic eu la miei, ai văzut ce boticuri mici au?

R – Vorbim de atâta timp și nu mi-ai zis, cu cine țin câinii?

B – Aici chiar este o problemă serioasă: unii sunt globaliști și au primit ciolane mari de la Ursula, alții niște Dogi, sunt din Comisia de la Veneția, aia cu drepturile animalelor, iar o mică parte sunt mioritici, care, în loc să apere stâna, sunt primii care mănâncă brânza oilor, iar cățelii ne mint și ăștia, spunând că o să ne dea covrigii de la ei din coadă.

R – Incredibil, au ajuns să ne conducă animalele!

B – Bine zici, nu vezi, morsele vișinii de la CCR au anulat alegerile, tocmai când românii din Antarctica începuseră să voteze.

R – Eu am constatat că urșii conduc lumea.

B – Te felicit, ai spirit de observație! Începând de la Est la Vest, avem așa: Ursul Pandaliu de la chinezi, apoi Ursul Cherchelit de la ruși, Ursula de la Uniunea Europeană, Ursul Alb de Alaska, șeful globaliștilor, care a fost înlocuit de curând de Ursul Grizzly al republicanilor.

R – Mai sunt și alte animale fioroase, care s-au impus în fața oamenilor.

B – Sigur, avem tigrii asiatici, leii africani, crocodilii egipteni, elefanții albi thailandezi, nemaivorbind de lupii europeni.

Ion Brâncuși

(continuare în pag. 5)

GLISARE

De jos în sus nu se poate, numai de sus în jos prin gravitație și pe planul înclinat cu un coeficient de pantă mare, bine uns. Trupa teatrală de stat și în parte formată din studenți ai universității locale urma să plece în turneu în America. Niță Gogulău, ce scrisese și regizase piesa, s-a prezentat cu invitația din străinătate la rector și nu a rămas fără răspuns:

„Vă rog să îmi faceți o copie și atașați-o la o cerere pe care o vom pune în dezbatere în prima ședință de senat. Să specificați și resursele valutare necesare“.

Niță înțelese că rectorul folosea plural pentru că vorbea în numele senatului. Rectorul a adresat o invitație președintelui universității din SUA, unde trupa de teatru urma să dea spectacolele. Omologul Brighton din New York declină invitația, dar preciză că trupa de teatru română avea acceptul lui pentru a veni în schimb de experiență. Din politete, a scris: „Cu această ocazie rectorul român ar fi binevenit.“ Rectorul acceptă cu delicatețe invitația similarului american. Numai că viitorul turneu făcuse vâlvă prin ziare, fiind considerat un prilej de justificată mândrie pentru direcția teatrului local. Cum teatrul funcționa pe bugetul primăriei, rectorul primi un telefon de la primar, la care răspunse: „Desigur, domnule primar, ne-ar onora dacă ați putea aranja ca vizita să fie oficială.“

Fără prefect nu se putea. Și, dacă participa prefectul, trebuia să apară un reprezentant de la presa locală. Demnitarii aveau pretenția să fie însoțiți de consoarte, căci așa cerea protocolul american. În cele din urmă, resurse valutare s-au găsit cu prisosință. Pe biroul prefectului ajunse lista tuturor participanților cu afilierea și rolul fiecăruia, ultimul pe listă fiind Niță Gogulău, lector universitar și autorul piesei.

- Ce-i cu Niță ăsta? Nu încărcăm bugetul cu persoane nereprezentative! Dacă a scris piesa, rolul lui s-a terminat. Să mai stea și acasă, că prea mult s-a plimbat prin străinătate, a decis prefectul.

De fapt, Niță nu făcuse nicio vizită în străinătate, având salariul de douăzeci de ori mai mic decât al rectorului. Pentru piesă făcuse voluntariat, căci nu i se plătise niciun onorar.

- Băi, tu ești un autor necunoscut! Să-ți pară bine că am prins piesa ta în repertoriu, că cine știe cât mai dormea prin culise! Hai, valea, că trebuie să îmi fac bagajul, să nu pierd autocarul spre capitală! I-a repezit directorul teatrului, prins pe listă printre rezerve, la ultima oră.

Liviu Modran

(urmare din pag. 4)

R – S-au impus și alte animale, mai puțin periculoase, dar perfide, ca de exemplu cameleonii unguri, șacalii austrieci sau animale chiar inofensive, cum sunt cangurii australieni și vacile indiene.

B – Să știi că și noi avem o ascendență redutabilă reprezentată de lupii daci și de lilieciul lui Dracula.

R – Eeeii... așa vrem noi să credem, din orgoliu, deși mai sigur e că ne tragem din mormoloci sau din perversii ăia de Traian și Decebal, cum spunea Lasconi.

B – Sincer să fiu, eu cred că ne tragem din barza chioară, aia căreia îi face Dumnezeu cuib.

R – Mai sunt și alte animale periculoase, dar care nu par, ca de exemplu peștele ăla franțuzesc, Macron.

B - Macrou, vrei să zici.

R – Oricum i-ai zice, e tot un drac de globalist.

B – Să știi că dracii sunt mai degrabă oameni decât animale.

R – Părerile-s împărțite, dar cred că omul este cel mai rău animal și că Planeta Pământ s-ar simți mult mai bine fără el.

B – Vezi, de aia presupun că maimuțele se simt jignite, niciuna nu vrea să se mai transforme în om.

R – Nu cred că-i valabilă teoria lui Darwin și sunt convins că eu am origine divină.

B – Încrezutule, oricum, să știi că și eu m-aș simți jignit dacă mi-ar spune cineva că sunt un animal ca tine!

R - ?!?!

SĂNĂTATE ȘI CONSUM DE DROGURI

Întru deunăzi într-un spital și, pe holul de la parter, atârnat de tavan, văd un panou mare pe care rula următorul anunț: „În acest spital se interzice cu desăvârșire consumul de droguri!”

Sunt convins că mulți nu l-au văzut, dar eu, când intru într-o instituție, citesc anunțurile și diferitele afișe, ca măsură firească de precauție, ca nu cumva să fi venit degeaba. Dacă, de exemplu, pe un panou ar fi fost scris că pentru perioada... (exact aceea în care mă aflam atunci), secția... (exact aceea care mă interesa pe mine) se mută în altă clădire?

Păi nu așa pătesc cei care, spre exemplu, stau la o coadă imensă la poștă ca să cumpere un timbru și când ajung, în sfârșit, află că timbrele se vând la alt ghișeu? Sau alții care stau la cozi la fel de mari pentru a-și schimba permisul de conducere și află că, de fapt, la ghișeul respectiv se schimbă cărțile de identitate? Și asta, evident, se întâmplă pentru că nu au citit anunțurile!

Ei, acum, ca să fim sinceri, eu mai am un motiv foarte important pentru care citesc anunțurile. Multe dintre ele sunt pline de umor involuntar, cauzat mai ales de topica frazelor și de greșelile de ortografie, iar la altele mă amuză neghiobiile pe care le conțin.

Dar, să revenim la anunțul cu consumul de droguri în spital.

Din păcate, acesta nu mi-a fost nici util, că nu m-a lămurit în privina problemelor pe care le aveam de rezolvat, și nici nu m-a amuzat.

Pur și simplu m-a descumpănit! Adică, de ce oare a fost pus acolo? De ce era nevoie de el?

Probabil, îmi zic eu, acest loc colcăie de elemente antisociale, periculoase sau e un spital doar pentru infractori periculoși, cărora trebuie să li se amintească faptul că nu sunt de capul lor, că sunt supravegheați cu vigilență, că este cineva tot timpul cu ochii pe ei!

Asta ar putea fi o primă explicație. Ca urmare, mă așteptam ca pe următoarele panouri să citesc că se interzic violul, tâlhăria, pedofilia și alte infracțiuni prevăzute de codul penal.

Dar pe celelate panouri se vorbea despre drepturile pacienților și despre regulile care trebuie respectate la recoltarea probelor pentru analizele de laborator.

Deci, prima variantă pică!

Am luat o pauză de gândire, m-am așezat pe o bancă și mi-am deschis telefonul ca să citesc ultimele știri.

Aflu care este stadiul procesului în care un tânăr șofer, conducând drogat, a accidentat mortal doi pietoni, despre legea inițiată ca urmare a acestei tragedii, sunt informat cu proiectele comune ale diferitelor instituții de a lupta împotriva drogurilor, citesc articole despre consumul de droguri în școli, comunicate despre destructurarea unor rețele de traficanți de droguri, studii despre efectele catastrofale ale consumului de droguri etc. etc. Toate acestea în cadrul unor campanii de presă, ca urmare a accidentului despre care pomeneam.

Aha, deci asta era!

Înseamnă că anunțurile cu interzicerea altor infracțiuni se amână până când vor fi create condițiile optime!

Deci, aștept ca, atunci când va „exploda” presa în urma unui scandal cu un viol săvârșit asupra unei vedete, să citesc, pe primul panou de pe holul spitalului amintit de mine:

„În acest spital se interzice cu desăvârșire violul!”

Ștefan-Cornel Rodean

ZÂMBIND CU PĂRINȚII

Un preot predica la Duminica „Înfricoșătoarei Judecăți”, amintind cuvintele din Evanghelie, că toți cei păcătoși vor ajunge în Iad, unde este „plângerea și scrâșnirea dinților”.

Un bărbat din biserică, cu probleme majore cu dantura, îl întreabă pe predicator:

– Bine, părinte, însă dacă eu ajung acolo, cum o să scrâșnesc din dinți, că eu nu mai am niciun dinte în gură?!

Fără a fi pus în dificultate, părintele îi răspunde:

– Stai liniștit, că o să ți se pună dantură acolo...

După descinderea marelui astronaut Iuri Gagarin în spațiul cosmic, se organizează un mare ospăț. Lume multă, oficialități, însuși președintele rus Nikita Sergheevici Hrușciiov vine să îl felicite pe năstrușnicul pilot proaspăt revenit din cosmos.

Într-un moment, extrem de discret, să nu îl observe nimeni, Hrușciiov îl trage deoparte pe tovarășul Gagarin și îl întreabă:

– Spune-mi sincer, te rog... Cât ai fost acolo, sus – știi și tu la ce mă refer –, L-ai văzut cumva pe Dumnezeu?

– Da, L-am văzut, tovarășe Hrușciiov! răspunde imperturbabil Gagarin.

– Rău! a mormăit acesta. Pe jumătate eram convins că așa va fi fost. Dar – a continuat el energic - trebuie să îți spun un lucru: „Nu ai voie să spui nimănui vreun cuvânt despre asta!”

La acel banchet era invitat și Patriarhul. După o vreme, îl trage și el pe Gagarin deoparte, la fel de discret, și i se adresează, extrem de mios:

– Dragul meu, acum, că te-ai întors cu bine, se cade să îi aducem mulțumirea cuvenită lui Dumnezeu. Însă vreau să te și întreb ceva... Spune-mi, te rog, cu toată sinceritatea: nu cumva L-ai văzut, cât ai stat acolo, sus, pe Bunul Dumnezeu?

– A, nu! a răspuns Gagarin, urmând poruncii primite de la Hrușciiov. Nu am văzut nimic. Nici urmă!

– Uffff, a oftat Patriarhul. Te rog să nu mai spui la nimeni asta! Însă, cum să spun... pe jumătate eram convins că așa va fi fost.

În îndepărtata Scandinavie, după o slujire arhierască, doi tineri, care nu puteau da naștere la prunci, au venit la episcop pentru a-i cere binecuvântarea pentru ca Dumnezeu să dezlege nerodirea lor. Episcopul s-a rugat și i-a binecuvântat arhiereste, după rânduială, cu ambele mâini.

După o vreme, episcopul este sunat de cei doi tineri și invitat... la Botez. Totodată, reținând gestul liturgic al binecuvântării arhieresti date, tinerii părinți i-au binevestit cu bucurie:

– Preasfințite, dacă ne-ați binecuvântat cu ambele mâini, Dumnezeu ne-a dat gemeni!

Auzind mărturia părinților, la Botezul celor doi băieței, episcopul e întrebat:

– Bine, Preasfințite, însă pentru tripleți, cum ați putea binecuvânta? Cu câte mâini?

– Cu tricherul! (sfeșnicul cu cele trei brațe, folosit în slujire de arhieru), i-a răspuns cu umor arhierul.

Romeo Petrașciuc

COADA

Pe unde trec eu, nu știu cum se face,
Că numai boroboaze fac... și pace!
M-am aciuat un timp la „Mormoloc”,
Dar am ajuns să intru-n gura lumii,
Așa c-a trebuit s-o iau din loc.
Fiind șomeră, ce puteam să fac?
M-am angajat urgent la Domnul Rac.
Și, cât am stat la el, mi-a dat de vină,
Că n-a mai dat 'nainte, o „santimă”.
De lumea subacvatică-alungat,
Eu mi-am găsit refugiul pe uscat.
Căzând pe capul vulpii ca plocon,
De-am transformat-o în podoabă de sezon.
Iar unii chiar mă iau peste picior,
Numindu-mă „codiță de topor”.
Noroc că eu nu pun niciun temei.
„Orice pădure are uscătura ei”!
Și dacă e vreunul de susține
Că m-ar fi observat prin magazine,
Ghișee... case de bilete... gări,
Vă dau cuvântul că-s însinuări!
Unii mai spun că „trag mâța de coadă”!
Dar cine-i crede? Nu-s așa năroadă!
Nu tot ce este „lung”, se cheamă coadă!
Ce am făcut... făcut! Dar nici așa,
Să mi se lege orice tinichea!
Dar într-o zi, mi s-a-nfundat și mie!
Mă-mpinse Aghiută-ntr-o prostie,
Pe care-ar fi făcut-o chiar nărozii.
Așa-i când nu-ți vezi „lungul cozii”
Și ți-o cam vâri pe unde nu se poate,
Cam prea „pe sus” și prea prin toate.
Și-apoi te miri că ștele se-nnoadă!
Păi d-aia, frate, n-are ursul coadă!

Nicolae Tudor**La unele procesiuni**

Când văd cum oamenii,-uneori,
De la balcoane-aruncă flori,
Atunci s-arunc și eu aș vrea
O Margaretă (soacra mea).

Respect

Îi port o foarte mare stimă
Directorului meu inteligent:
Memoria-l ajută permanent
Și... nu mă uită de la primă.

Căutându-mi muza, în parc

Din natură mă „adap”,
Vreau o poantă percutantă
Și-n sfârșit „îmi vine-n cap”
O castană, nu o poantă...

Șefului meu

Șeful meu, persoană bravă,
Traiu-mi face tot mai greu:
Pe când eu îl urc în slavă,
El se urcă-n capul meu.

Virtute

De când Domnul l-a creat,
Toți ai lui l-au ajutat
Și s-a descurcat în viață
Neglijând orice povață.

Titus Maiorescu

AFORISTICE

XXX

Dacă-n viața pământească
E celebru, renumit,
Omul poate să trăiască
Chiar și după ce-a murit.

XXX

Românii nu mai sunt uniți,
Dar, când privim la curcubeu
Și-apoi ne închinăm smeriți,
Unește neamul Dumnezeu.

XXX

Înaltă-ți cât Parângul eul,
Dar nu uita, când îți propui
Să faci, cumva, pe Dumnezeu,
Că postu-acesta liber nu-i.

XXX

De pierzi respectul de părinți
Ce te-au născut și te-au crescut,
Chiar și sub aură de sfinți
Cresc coarnele lui Belzebut.

Elis Răpeanu, București

DIVERSE

Preferințe

Românii toți vor să trăiască-n pace,
Preferă-un vin direct de la butoi
Și muzica, se vede că le place...
Căci multe sunt „cu cântec” pe la noi!

Taina pământului

Chiar și-a pământului splendoare
O latură-i puțin umbrită:
Ne dă o viață de mâncare,
Ca în final să ne înghită.

Idilă urbană marginalizată

Când pe cer sunt mii de stele
În oraș e des cântată,
Printre alte vechi manele:
„Fusta și centura lată”!

Unui crescător de orătăanii

Țăranul are multe-nfăptuiri,
Dar face și-o greșală colosală:
Cocoșul prevestește musafiri
Și tocmai pentru ei e pus în oală.

Vasile Larco, Iași

SĂNĂTATE!

**O blondă
la dermatolog**

Fără ca să-i dea de știre,
Medicul, dintr-o privire,
Dovedindu-și istețimea,
Știe unde-i mâncărimea.

Tânărul ortoped

Că-i la stat sau la privat,
După ce-a fost angajat,
Este tare bucuros,
Că are-un oscior de ros.

**O amantă,
la dermatolog**

Parțial doar dezbrăcată,
Doctorului îi arată
Vânătăi și alte celea,
Pe unde-a mâncat-o pielea.

O tânără la ORL-ist

Deși încă nu i-a spus
De ce-i ochiu-nvinețit,
Medicul a și dedus:
Doamna a călcat greșit.

Geo Filiș, Târgu Jiu

**„Posnașului”, la 10 ani
(epigramă de la un prieten)**

Timpu-i bani, zice englezul,
Mult timp e-ntr-un călindar...
Cum, de-atunci, tu-n zece ani
N-ai ajuns milionar?

Răspuns prietenului

Eu muncesc și n-am timp, frate,
Să-mblătesc la dandanale,
Dară tu, care furi timpul,
Cum de n-ai nici tu parale?!
(POSNAȘUL, 1905)

Chiuitură

Bate-mă, Doamne, cu bâta,
Nu mă bate cu urâta,
Bate, Doamne, cu toiagul,
Nu mă bate cu hârtașul,
Bate-mă, mă pedepsește,
Cu una ce mă iubește.
(POZNAȘUL, 1914)

I-a fost lesne

I-a fost lesne României
Să ocupe Turtucaia
Fără de nicio păruială,
Dar să văd eu, soacrei mele
Să-i astupe gura aia
Cine are îndrăzneală?...
(POZNAȘUL, 1914)

Două lucruri

O umbrelă de mătăasă,
O nevastă prea frumoasă,
Două lucruri mai ingrate
Nici se poate!...
Într-o zi, vreo pușlama
Te trezești că ți le ia...
**R. Milescu
(POZNAȘUL, 1916)**

MĂRINIMOZITATE LA EXAMEN

Profesorul: „Spune-mi, domnule candidat, ce
știi despre Emphyteusis?”
(Cinci minute tăcere mortală)

Profesorul: „Ei, atunci, spune-mi, ce știi
despre Superficies?”
(Tăcerea continuă)

Comisarul: „Domnule profesor, vă rog, mai
puneți domnului încă o întrebare de grație!”

Profesorul: „Bine! Atunci, spune-mi, domnule
candidat, care este deosebirea între Emphyteusis și
Superficies?”
(POSNAȘUL, 1904)

PIȘTA CU CAPUL CHEL

Pișta pierduse aproape tot părul din cap și se
duse la un farmacist ca să-i recomande o alifie
pentru creșterea părului. Farmacistul îi arată un flacon
și îi spune că costă 10 coroane. „Iștenem!” exclamă
Pișta. „Scump de tot, dar fie, că ajută, căci simt deja
că mi s-a făcut părul măciucă la auzul prețului.”
(POSNAȘUL, 1904)

NOROCUL VISULUI

Un țăran se duse la oraș să-și cumpere un
loz de la loteria de clasă. El ceru să i se dea
numărul 43. Din întâmplare, colectorul avu acest
număr de vânzare. Un joc norocos al sorții vru ca
câștigul să cadă tocmai pe numărul 43. Când țăranul
norocos ridică suma câștigului, colectorul îl întrebă
în ce chip și-a ales tocmai numărul 43.

„Apoi, uite domnule”, zise țăranul, „am visat
că din ciurda mea mi-au făt șase vaci, fiecare
vacă câte șapte viței. Atunci mi-am făcut socoteala
așa: $6 \times 7 = 43$. Asta înseamnă noroc, cu numărul 43
am să câștig la loterie!”
(POSNAȘUL, 1904)

Materialele din această rubrică au fost publicate în calendarul umoristic
„POSNAȘUL” („POZNAȘUL”), care s-a editat la Sibiu în perioada 1896 - 1917
Selecția textelor: Ștefan-Cornel Rodean

VERSURI LA SFÂRȘIT DE AN...

Nesiguranța stăpânește globul.
Nesiguranța amărăște ȚARA.
Va mai cunoaște libertatea robul?
Va mai veni vreodată Primăvara?

Vor reveni fireștile-anotimpuri?
Va mai veni vreodată PRIMĂVARA?
Sunt întrebări cu încâlcit răspuns.
Sunt întrebări cu dificil răspuns,

Dar ce-am trăit e, poate, de ajuns.

VINOVAȚ FĂRĂ DE VINĂ

Atâți contemporani cam zilnic mor,
iar eu, bătrân, bolnav, rezist din greu –
Ce vină am, lipsind din lista lor,
uitat de soartă și de Dumnezeu?

Corneliu Șerban

PROZĂ REBUSISTICĂ

MUȚI – Fețele tăcerii – Augustin Buzura
BEBELUȘ – Ai toată viața înainte – Romain Gary
COMUNISM – Roșu ucigaș - Jeroen Brouwers
TATUAJ – Omul ilustrat – Ray Bradbury
BULGARI – Lumea Sofiei – Jostein Gaarder
MEDIC – Interpretul de maladii – Jhumpa Lahiri
RĂZBOI – Zgomotul și furia – William Faulkner
SEIF – Lada fermecată – Bernard Malamud
ALEGERI – Mascarada – Albero Moravia
CRAILÂC – La agățat – Nadine Gordimer
MIEZ – Inima întunericului – Joseph Conrad
CEARTĂ – Cronică de familie – Petru Dumitriu
ȘAH – Blestemul regelui – Philippa Gregory
SOACRA – Ciurma – Albert Camus
INGENUITATE – Darul lui Serafim – Simona Antonescu
RUTINA – Amorul conjugal – Alberto Moravia
MAROTA – Iubirea nebună – Andre Breton
SOLAR – Casa legumelor – Ian Mc Ewan
DECOLARE – Ridicat de la pământ – Jose Saramago
NOR – Ploaia înainte să cadă – Jonathan Coe
CURVA – Mă găsești când vrei – Lavinia Branite
NEG – Pata umană – Philip Roth
ZVONURI – Cozi de șopârlă – Juan Marse
BEȚIVI – Îngeri căzători – Tracy Chevalier
PROHOD – Liturghia neagră – J. K. Huysmans
RAI – Dulcea lume de după - Russell Banks
TAINE – Gânduri ascunse – David Lodge
PONCE – Pluta de piatră – David Lodge
NEVASTĂ – Fata pierdută – D. H. Lawrence
BURLAC – Singur pe lume – Hector Malot
LAPIDARE – Răpește-mi viața! - Angeles Mastretta
CAVOU – Casa somnului – Jonathan Coe
COPILĂRIE – Ce mică-i lumea! - David Lodge
SÂN – Prima iubire – I. S. Turgheniev
DELIR - O ciudățenie a minții mele – Orhan Pamuk
PAR - Soțul etern - F. M. Dostoievski
CHINA - Regina roșie – Philippa Gregory
IGLU - Palatul de la miazănoapte – Carlos Ruis Zafon
TRAVEȘTIȚI – Frații Sisters – Patrick de Witt
RĂPOSAT – Prizonierul cerului – Carlos Ruis Zafon
RUSALCĂ – Doamna apelor – Philippa Gregory
ZID – Între Germania și Germania – Gunther Grass
DIAREE – Douăsprezece scaune – Ilf și Petrov
CAVOURI – Blindatele morții - Sven Hassel

Gheorghe Șchiop

PRIVIND LA EA

N-am avut ce face și m-am uitat la Ea. Ce viață pe capul ei! D-aia și trăiesc Ele mai mult. Spală, gătește, calcă, schimbă pământul la flori, curăță-le de paraziți, dă cu aspiratorul, du-te și du-i rufele călcate băiatului, ia altele pentru spălat, fugi la piață, du-te la doctor, pune-i ăluia mâncarea că singur nu știe să și-o pună și moare dracului de foame ș.a.m.d., ș.a.m.d., ș.a.m.d.

În timpul ăsta, Ei? Întreg universul se sprijină pe Ei. Din cauza asta, nici nu mișcă, să nu zdruncine universul. Doar se gândește la problemele universului, de la apariția lui și până în mileniul 27. Mai mult nu poate nici Ei, că nu poate să rezolve singur toate problemele majore ale universului. Că, p-alea mărunte i le-a lăsat Ei. Spală, gătește, calcă, schimbă pământul la flori, curăță-le de paraziți, dă cu aspiratorul, du-te și du-i rufele călcate băiatului, ia altele pentru spălat, fugi la piață, du-te la doctor, pune-i ăluia mâncarea că singur nu știe, ș.a.m.d. ș.a.m.d. ș.a.m.d. Trai nenică! D-aia trăiesc Ele mai mult! Nu se consumă, ca Ei.

Marian Ioan, București

AFORISMELE MELE

Numai înțelepții au acces la bucuria generată de fleacuri.

*

Toți savanții lumii s-au împotmolit când au încercat să explice cum a mijit organicul din anorganic.

*

Misiunea filozofilor e să înmulțească întrebările lumii.

*

Filozofii nu se pot ridica la puritatea și vibrația rugăciunilor bolborosite în biserică de babele evlavioase.

*

Internetul - acest *Turn Babel* al comunicării interumane de astăzi.

*

Este necesară o revrăjire a lumii. Misterele vechi s-au cam ramolit.

*

Don Quijote a împins iluzia în mitologie.

*

Încearcă să decodezi eternitatea clipei!

*

Nereușind să ne înjghebăm un paradis terestru, am rămas cu o incurabilă nostalgie după cel din care am fost alungați.

*

Metafizica ia sub frământata ei cupolă marile întrebări, fără răspuns, ale lumii.

*

Uneori, din impozanta metropolă, timpul reține doar necropola.

*

Proștii sunt blindați de certitudini, iar înțelepții de îndoieli.

*

Trebuie să fii prea bogat sufletește pentru a râvni la „desfrâul” singurătății.

*

Cât de simplu era pe vremea lui Hamlet ! El trebuia să răspundă doar la două întrebări: *A fi sau a nu fi* ?

*

Uneori îmi vine să sparg oglinda, ca să nu-mi dau palme.

Vasile Ghica, Tecuci

CA PE LA NOI...

Alegeri

Duminică la urne e „bătaie”
În stilul cu specific românesc:
De șale candidații se îndoaie,
În timp ce-alegătorii... se-ndoiesc!

Educația la zi!

Noi căutăm mereu formule
Și-atenția-i disimulată;
Când școala este cu *module*,
E clar că este... *dezmembrată*!

Campanie pentru locale

Alegem astăzi iar PRIMARUL,
Dar într-un tur, că-s presiuni,
Așa e mai ușor calvarul,
Eliminând promisiuni.

În democrație

Românu-a câștigat un pic;
Obișnuit, acum alege
Din două rele cel mai mic,
Că-i tot ce are... după lege!

Maximilian Opaț, Bârlad

DIVERSE

Amintiri din copilărie

Mi-e dor de toamna fermecată,
Aroma de gutui i-o port
Și plâng, iar masa-i încărcată
Cu fructe-aduse din import.

Brainstormingul în echipă

Metoda asta elitistă
Ne va scăpa de handicap
Și-o explicație există:
La *vârf* sunt cei mai grei de cap.

Politicianul român...

Observându-i zilnic stilul,
Pot să spui că e figură,
Dar, analizând profilul,
Este cert... caricatură.

Nevastă-sa e de neam mare

Nevasta nu-i o oarecare,
Iar soarta lor e de poveste,
Madam se trage din neam mare,
Că socru-avu... vreo opt neveste.

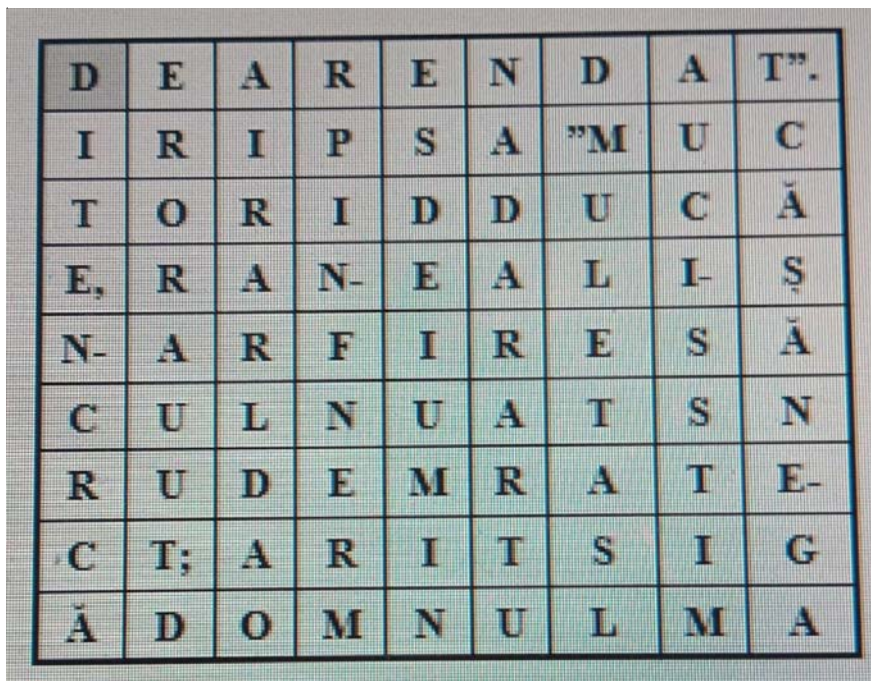
**Mirela Grigore,
Râmnicu Sărat**

REBUS ȘI EPIGRAMA

Pornind din căsuța din
stânga sus, pe o cale ușor de
aflat, veți citi epigrama „Unui
magistrat care scrie epigrame”,
de Alexandru C. Calotescu-Neicu

**Nelu Vasile,
Turburea, Gorj**

DIVERSE**Îți mai aduci aminte, doamnă?**

Îmi amintesc, cu un prelung fior,
De nebunia primei nopți în care
Eu mai eram un licean, fecior
Și tu erai, posibil, fată mare.

**Unui proctolog care numește
supozitoarele lumânări**

Îi vin bolnavi din patru zări,
Aduși de chinul tristei sortii,
Și el le pune lumânări...
O zi la vii, o zi la morți!...

Metamorfoză

Eram de dimineață revoltat
Că-i frig în case și-i flămând poporul,
Dar criza-i depășită – am aflat
Spre seară, deschizând televizorul.

Arendașii

De cu zori până-n chindie
Trai frumos, ca de legendă:
Soțul ară pe câmpie,
Ea-și dă nurii în... arendă.

Ion Diviza, Chișinău**DE PE PLAIURI
MIORITICE CATEVA
STRASURI POLITICE****Întâlnire cu presa**

La conferință mă frământ,
Să îl ascult e un supliciu,
Căci purtătorul de cuvânt
E panglicarul de serviciu.

Eșecuri profesionale

Greșeala unui doctor, e firesc,
În orice cimitir o regăsesc;
Cea a profesorului, evident,
Zilnic o văd dormind în Parlament.

Unde duce slăbiciunea

Cu semidoctul guraliv
Românul a fost milostiv,
De multe ori l-a ajutat
S-ajungă până în Senat.

Așa ajutor!

Sunt măsuri cum se cuvine,
Ce se iau în România,
Ca să suportăm mai bine
...Sărăcia

**Gheorghe I. Gheorghe,
București****SENRYU**

sonata lunii -
se-aude doar parfumul
reginei nopții

noaptea dintre ani -
mi-e sete, șampania
a picat **la fix**

m-au tras pe sfoară -
ultimele cuvinte
agățat în ștreang

melc fără casă -
privind de pe gard la o
vilă cu etaj

înc-o petală -
cred că nu mă iubește,
fi'ndcă e cu soț

o turmă de oi
cu un măgar în frunte -
tunsul anual

**Dan Norea,
Constanța**

PUNCTE, PUNCTE...

- Iarna bărbaiilor. Vremea când nu le mai cântă cucu'...
- S-a dus după cuie și s-a întors cui...
- Avocatul are ceva în comun cu dansatoare din club: amândoi evoluează la bară...
- Pierderea trenului se poate transforma într-o tragedie, dacă se întâmplă la aterizare...
- La Stâna de Vale se urcă greu...
- Necazul fumătorului – am terminat și ultimul cartuș: m-am ciuruit...
- Lemnele ardeau în sobă, iar pe el îl ardea nevastă-sa...
- Azi a fost ziua cea mai scurtă: joi...
- Nevastă-sa are pantofi cu tocul cui, iară el cucuie...

Gheorghe Enăchescu, Botoșani

DE TOATE...**Descoperire**

Prin repetate săpături
Dădu de niște osaturi,
Le-analiză atent sub lupă
Și, ce să vezi, o... minijupă!

Inițiativă privată

În satul lui, ca om dibaci,
El a plantat mii de copaci,
Acum se lăfăie-n pădure...
Îi taie fără să mai fure!

Unui avocat

Cum pot să-ți mulțumesc vreodată
Pentru acele pledoarii,
Că tu m-ai scos basma curată...
Dar m-ai băgat în datorii!

De-ale satului

Dorind a fi în rând cu natul,
Ion, feciorul din popor,
E dus de mult cu semănatul...
Și bate câmpii... la picior.

**Gheorghe Gurău,
Galați**

... PENTRU TOȚI**Am ieșit din dilemă**

Mi-a spus o damă, explicit,
Și știu ce-nseamnă „fătălău”:
Te legi de ea - ești nesimțit,
De nu te legi - ești tântălău!

Fidelitate

Țin foarte mult la treaba asta
Și-accept să mi se facă testul,
Că nu-mi înșel nicicând nevasta,
Mereu i-aduc acasă restul!

Un salt în viața mea

Povestea vieții e drăguță
Și-o am notată în carnet:
Venit pe lume în căruță,
Îmbătrânesc pe internet!

Despre sărbători

Sunt cam multe, după mine,
Dar le țin cum se cuvine;
Soața dacă-mi dă poruncă
Le sărbătoresc prin muncă!

**Gheorghe Cireap,
Cluj-Napoca**

CATRENE AMICALE

(în replică la CATRENE
MORTALE de Petru-loan Gârda,
din ACUS nr. 3 (83)/2025

**Sfântul Petru
și Petru-loan Gârda**

Petru e pe șapte cai
De când a primit semnal
Că-n curând ajunge-n Rai
Ca epigramist... mortal!

Petrică sfidează moartea

Cică în Cluj s-a hotărât
Pe morți să-i pună în picioare,
Dar noaptea, chiar pe timp urât,
Petrică iese la plimbare!

Avantajul gropii

Din groapă ai un avantaj
Că poți privi în sus sub rochii,
Dar Gârda are-așa curaj
Că chiar le pipăie... cu ochii.

**Unor soațe, la
înmormântarea soților**

Câte-o soață, mai nătângă,
Nu și-l plânge, mai deloc,
Dar pe Gârda o să-l plângă
Toate soațele din bloc!

**Emil Ianuș,
Horodnic de Sus, Suceava**

CONFESIUNEA UNUI SOȚ

‘nainte de logodnă,
Erai ca măru-n floare
Sau ca o porumbiță,
Zburând mereu spre soare,
Isteață și în formă,
Frumoasă,-ispititoare
Și te-am iubit frenetic,
Cu tot ce-am în dotare.

În săptămâna chioară
Făcut-am nuntă mare.
De-atunci, schimbat e totul
Și am o apăsare,
N-am liniște, n-am pace,
Căci sufletul mă doare:
De nu te-ascult întocmai,
lau două pe spinare,

Ai grijă să-mi iei totul,
N-am bani în buzunare;
De vin târziu acasă,
Tu ești bănuitoare
Și cârâi ca o cioară.
Ce metamorfozare!
Acuma pleci la mă-ta.
Ce binecuvântare!

Cătălina Orșivski, Vama, Suceava

CĂRȚILE DE VIZITĂ (continuare din numărul anterior)

Iată câteva epigrame culese de pe cărțile de vizită ale unor epigamiști, din care veți înțelege numele autorilor:

1. *Iubesc pe toți cei din elită,/ Cu epigramă reușită,/ Mai greu a fost să mă mândresc cu/ ... Epigramistul Nic Petrescu.*

2. *Căutând în tot Banatu',/ Mari epigamiști sunt trei/ (Acceptați de subsemnatu':/ Ionel, Iacob și Bencei.*

3. *Am cules a vieții dramă/ Și-am filtrat-o în retorte,/ Să arăt că-n epigramă/ LEU e valută forte.*
(Medicul brăilean Gh. Leu).

Tot la acest capitol, de remarcat este și *Atenuanta* epigramă semnată de Nelu Vasile cu aluzie la localitatea de domiciliu Turburea: *Am comis în viața mea,/ Serenade și romanețe,/ Dar fiind din Turburea,/ Acordați-mi circumstanțe.*

Am întâlnit prin unele culegeri și antologii, catrene în care autorii fac o conexiune cu numele lor. Astfel Boboc Ștefan-Pungeșteanu spune într-o *Destăinuire autobiografică*: *Anii trec, nu stau pe loc/ Și i-am prins pe un șirag:/ La un capăt sunt boboc,/ Iar la celălalt, moșneag.*

Într-o *Autoironie* Marcel Tăciune precizează: *Nu pot scăpa nici prin minune/ Când critica-mi va bate-n ușă,/ Deși am fost mereu tăciune,/ Prevăd c-am să ajung cenușă.*

Epigramistul Petre Cioclu, într-un *Autoepitaf curtenitor*, face următoarea aluzie cu privire la numele său: *Stimată doamnă, te conjur,/ Oprește-te puțin din cale!/ Te rog, mă crede, pot să jur,/ Sunt la picioarele matală!*

Un alt epigramist, Liviu Călcâi, are o *Autoșarjă* în care spune: *După vin (vreo două kile)/ Vulnerabil, mai întâi/ E CĂLCĂIUL LUI AHILE,/ Sau e capul lui Călcâi?*

Inginerul gălățean Ion Grosu, care toată viața a fost cadru de conducere, avea această epigramă pe care ne-o spunea, cu mândrie: *Numele ce nu vă place,/ De la tata-i moștenire,/ Însă de o vreme-ncoace/ Lupt să fiu un om subțire.*

Unii epigamiști și-au scris pe cartea de vizită o epigramă mai reușită din creația proprie. Brăileanul Condrut Păun a ales *Din bucuriile unui preșcolar*, în care spune: *Eu țin mai mult la nenea ca la tata,/ (Zicea un puști cu bucle aurii),/ Cum intră-n hol, apare ciocolata,/ Iar mama mă trimite la copii.*

Tot o epigramă reprezentativă avea și regretatul profesor de istorie, caracalean, Dumitru Botar: *Nimic nu mi-a picat din cer,/ Nu sunt umil și nici satrap,/ Ci, doar un biet pălărier,/ În lumea asta fără cap.*

Îmi amintesc de o scrisoare, primită de la Dumitru Botar, în care mi-a trimis această *Nostalgie*: *Mi-e dor de crâșma de la țară,/ De niște mici cu usturoi,/ De lăutarul cu vioară/ Și de romanța „Car cu boi”.*

Același Dumitru Botar mai avea alte trei variante de cărți de vizită, toate cu privire la vârstă, sănătate sau alte neajunsuri ale vieții.

În continuare am selectat câteva interesante catrene care nu știu dacă sunt scrise pe cărțile de vizită ale autorilor respectivi, dar merită lecturate. Arcadie Chirșbaum s-ar fi putut prezenta cu această *Profesiune de credință*: *Am tot schimbat mereu locații/ Urmându-mi tristețe vocații/ Oricât încerc, tot nu mi-e bine/ Fiindcă locuiesc în mine!*

Într-un *Microcurriculum vitae*, Vasile Vorobeț spune: *Ca autor de epigramă,/ Trăiesc și eu în duhul vremii;/ Din pensie ce-i cât o scamă/ Și din concursuri fără premii.*

Tot Vasile Vorobeț a scris epigrama *Bustului meu*, care poate onora o carte de vizită: *Aș vrea să stau în propria-mi statuie,/ Modest și drept, ca un portret de Baba,/ Cu fața către scările ce suie/ Spre ușile ce le-am deschis degeaba.*

Un *Recurs* reprezentativ avea epigramistul gorjean Ion Cănbăvoiu: *Poate pare cam obscură/ Dar aceasta-i teama mea:/ Nu de-aceia ce mă fură,/ Ci de cel ce vrea să-mi dea!*

**Constantin Tudorache, Ploiești
(va urma)**

CATRENE MORTALE

Mi-a venit rândul!

Sunt mort de patru ani, vă dau cuvântul,
Dar în curând voi părăsi mormântul:
Eu sper că Dumnezeu o să mă-nvie,
Că-s programat la balneologie.

În ciuda aparențelor...

Să știi că nu-i atâta pace,
Mai vin și paznici, vin și popi
Și niște inși ce n-au ce face
Și sapă toată ziua gropi.

Nu e corect!

Aud că s-a găsit, în fine,
Particula lui Dumnezeu
Și-o să trăiască mult și bine
Acei ce-s pe pământ. Și eu?

Poziție

Sunt două fete frumoșele,
Vecine, undeva, culcate;
De câte ori mă duc la ele,
De-atâtea le găsesc pe spate.

Petru-Ioan Gârda, Cluj-Napoca

LA MUNCĂ!

Soluția ultimă

De-alegem munca drept deviză
Și-adăugăm ambiția,
În doi-trei ani ieșim din criză
Și reluăm tranziția.

Protecția muncii

Din privirea aruncată
Peste ditamai sectorul,
Pricepui că-i protejată
Munca. Nu și muncitorul.

Drumarii români

Cu bani puțini și proaste scule,
Devine munca un supliciu;
Și, totuși, drumuri fac destule,
De-acasă până la serviciu.

Șomerul

De-al său patron abandonat,
Uitând odihna somnului,
El e un fost salariat,
Lăsat în plata... Domnului.

Ionuț-Daniel Țucă, Medgidia

FILE CU FITILE

Toți băgăm mereu fitile,
Era e incendiară,
Când directe, când subtile,
Fac pământul de ocară.

Goana după șpăgi și pile
De o vreme dă pe-afară,
Toți băgăm mereu fitile,
Era e incendiară.

Trec aiurea nopți și zile
Și, grăbiți din cale-afară,
Stat, ori simple măști civile,
Prin această biată țară

Toți băgăm mereu fitile...

**Maria Chirtoacă,
Câmpulung, Argeș**

AMINTIRI DIN COPILĂRIE

La doi-trei ani eram bărbatul
Cel mai iubit din Univers:
Trăgeam de sâni, ca obsedatul,
Și nu-mi spuneau că sunt pervers!

Ca pici, fiind cam derbedeu,
Mi se-arăta dojenitor,
Când atentam la decolteu,
Doar degetul arătător.

Cum doar la piept să fiu am vrut
Și-am fost respins injurios,
La școală eu am început
S-arunc privirea mai în jos.

Virginitatea mi-am pierdut
Privind un silicon umflat,
Am fost momit, apoi bătut
Și, fără milă, violat.

În fine, m-am căsătorit
Și tot la sân voiam a sta:
Dar soața mea m-a părăsit...
Căci ea dorea și altceva.

Bătrân, mă simt din nou copil,
Visez la sâni cu formă pură,
La vremuri când eram viril...
Și-adorm cu degetul în gură!

Valentin David**FABULĂ CU UN MĂGAR**

Sunt un măgar cu suflet bun
Sedus de-o iapă măgărește,
Că mi-a surâs cândva mânzește
Mișcându-și nurii prin tabun.

Că armăsarul n-o iubește
M-am amăgit ca un tăun,
Că altfel n-ar flirta cu un
Asin ce se îndrăgostește.

Visam cu ea să mă-mpreun
În țarcul propriu, creștinește,
Căci am crezut că mă iubește

Cât o iubeam nu pot să spun,

Dar m-a lăsat jelind nebun.
MORALĂ: dragostea prostește!

Gheorghe Șchiop

Desenele umoristice
da la pag. 1 și 18
sunt semnate de

Cristinel Vecerde-CRIV

HOȚUL DE CEAPĂ

Un nene, cam la 55 de ani, a intrat în biroul meu mototolindu-și șapca între degete,

părând cam timid.

– Luați loc! i-am zâmbit eu pentru a-i da curaj. Spuneți ce doleanțe aveți, nu vă sfițiți!

– Mulțumesc, zise el, așezându-se pe un scaun. Mă numesc Scarlat Ion și vreau să vă aduc la cunoștință un furt.

– Așa. Despre ce este vorba?

– Azi noapte, cineva mi-a furat patru saci de ceapă din podul magaziei mele. Credeți că puteți afla cine este?

– Hmm, am mormăit eu, haideți cu mine!

L-am dus la cea mai apropiată piață de casa lui și l-am rugat să se uite cu atenție la precupeți. Deodată a sărit ca ars:

– Uite, ăla cu geacă albastră este!

– Ești sigur, domn Scarlat?

– Da, mi-am recunoscut sacii. Au câte o dungă roșie pe ei.

– Îl cunoști pe tip?

– Habar nu am cine este!

– Perfect! Acum, iată ce trebuie să facem!

După ce l-am instruit pe nea Scarlat cu referire la rolurile noastre, timp în care el mi-a aruncat o privire ciudată, a acceptat și am trecut la treabă. Când ne-am apropiat de suspect, nea Scarlat spuse:

– Ce ceapă frumoasă! Apropo, închipuie-ți amice că azi noapte, un necunoscut mi-a furat mai mulți saci de ceapă din podul magaziei.

– Ei, nu se poate! m-am prefăcut eu mirat. Chiar așa?

– Da, domne, dar bine că nu a dat peste cutia bunicului meu plină cu bănuți din aur adunați de pe timpul războiului. Stă ascunsă într-un colț al podului.

Ne-am îndepărtat agale de suspect și am plecat spre casa păgubitelui. Și... după câteva ore bune de pândă, pe la 2 și 40 de minute, în toiul nopții, suspectul nostru cu geacă albastră mi-a căzut în gheare tocmai când urca pe scara ce ducea în podul magaziei lui nea Scarlat. Am chemat colegii de la poliție, l-au legat și au plecat cu el direct la arest.

Eram foarte fericit că am rezolvat cazul și nici nu am băgat de seamă când proprietarul m-a tras de mânecă. M-am întors către el și am observat din nou acea privire ciudată pe care mi-o aruncase în piață.

– Domnule detectiv, vă mulțumesc mult pentru ajutor, dar totuși, am o nelămurire...

– Ce s-a întâmplat?

– De unde ați știut dumneavoastră de cutia bunicului meu în care și-a adunat bănuți din aur pe timpul războiului?!!!

Am rămas mască.

Florin Alexandru Collombo, Constanța

PERENUL VAGABOND

Sunt vagabondul din catrene,
Un mucegai remaniat,
Incendiez voci și refrene
Când sunt pe lume mâniat.

Sunt vagabondul cu belele,
Specialist concediat,
Căzutul stâlp al casei mele
Și, tot mai des, îndoliat.

Sunt vagabondul care pleacă
Și-ajunge slugă-n Occident,
Un tolerant cu brișca-n teacă
Și-n revoluții exponent.

Sunt vagabondul țării mele,
Titrat, șomer și renegat,
Un patriot fără „lovele”
Și cu mandatul expirat.

Sunt vagabondul de vânzare,
Cu datorii la strănepoți,
Dau votul numai pe-o mâncare
Când licitează numai hoți!

Sunt vagabond peste hotare,
Stigmatizat că sunt român,
Să schimb guverne nu-s în stare,
Iar în sclavie nu rămân!

Sunt vagabondul ajuns paiață
Și „pinguinul” din protest,
Azi nu mai dau un ban pe viață
Și nu am teamă de arest.

Și, copleșit de-atâtea rele,
Într-o tavernă mă ascund,
Iar dacă țuica-i cu mărgele,
Pământul nu mai e rotund!

Constantin Iordan, Constanța

DE TOATE...**Salvarea noastră**

Atuul țării noastre-i tare:
Poziția ei ideală,
Având deschidere la mare
... Jecmăneală.

Tradiționalism

Vecinul meu, de-a dreptul infernal,
Deși mă critică lipsit de milă,
Cu bârnele din ochiul personal
Ar fi posibil să-și ridice-o vilă.

Sfat către o beizadea

Deși ești tânăr și dibaci,
În școală nu-ți mai pierde ani,
Că viitor tot n-o să-ți faci,
Îl iei cu bani!

Galanterie

Urmașii dacilor nu-s azi tehui,
Cu-averea lor se dovedesc galanți,
Că fii de „tarabostes” sunt destui
Ce-și cheltuiesc „cosonii”-n Dorobanți.

Florina Dinescu, Ploiești**...PENTRU TOȚI****Salina Praid**

Mă-nțeapă iar confrății cu tărie,
Cum că recent mi-i poanta nesărată
Le-aș da dreptate, însă-aș vrea să știe
Că tot de-atunci salina-i inundată.

Inteligența artificială

Afirm cu toată reticența:
A.I. își are bunul rost,
Că ea îmi dă inteligența
Cât să nu cad mereu de prost.

Eminesciană

Deși-i trecută de mult veacul
Și-acuma „Doina” ne-nfioară,
Că vezi, când te mai uiți prin țară,
Că-i „vai de biet român, săracul!”

Epigrama

Epigrama-i o comoară,
Poleită la fațadă,
Abia, însă, pe la coadă
Vei afla de-i „piatră rară”.

Mihai Caba, Iași**SUNT
UN CAINE**

Sunt un câine pripășit
Lângă-o casă de vădană,
M-a văzut cam jigărit
Și mi-a dat un oleac' de hrană.

Mulțumesc pentru pomană!
Bine sunt aici primit,
Eu, un câine pripășit,
Într-o casă de vădană.

Totu-i bine, sunt cinstit!
Toți acum mă iau în seamă,
Ba, vecinele-au venit
Să mă mângâie pe blană.

Pleacă, fi'ndcă-am mârâit.

**Florin Grigoriu,
București**

**TOT RĂUL...
SPRE BINE!**

(În memoria tatălui meu, ing. Valeriu Țuțuianu)

Ocolul silvic al micului oraș de provincie dispunea, în acei ani 1950', de un personal restrâns, din care făcea parte și cameristul Costică. Acesta avea în „fișa postului” o serie de treburi administrative, axate în principal pe probleme de aprovizionare și transport. Costică era un tânăr svelt, cu ten măsliniu și păr creț, care se descurca mulțumitor cu sarcinile de serviciu.

Șeful ocolului îl aprecia pentru punctualitatea și silința dovedite în activitatea sa zilnică și chiar, când era posibil, îl răsplătea cu câte o primă la salariu. Toate lucrurile se desfășurau normal până când interveni un eveniment important în istoria instituției: se anunță o vizită de control, de la București.

Desigur că acest control reprezenta un moment crucial pentru șeful ocolului care, deși era un om foarte ordonat și bun profesionist, avea emoții privind consecințele controlului, în special datorită faptului că nu era membru de partid (al Partidului Muncitoresc Român, ajuns la cârma țării).

Printr-o ironie a sorții, tocmai în ziua când era anunțată sosirea inspectorului de control din Capitală, care trebuia transportat de Costică de la gară la sediu, cu șaretă din dotare, cameristul era de negăsit! În această situație, șeful a trebuit să preia și sarcina lui Costică.

Inspecția, atât asupra documentelor de la sediu cât și la examinările pe teren în zona forestieră montană din limitele de administrare ale ocolului s-a desfășurat în condiții optime, șeful fiind chiar felicitat de inspector.

După câteva zile, își face apariția la serviciu și Costică, motivându-și lipsa printr-un eveniment de familie, o nuntă inopinată, unde participarea nu putea fi refuzată și care, potrivit obiceiului din zonă, a durat trei zile. Auzind acestea, șeful se enervă la culme și-i strigă lui Costică să-și facă imediat lichidarea, că e concediat, și să nu mai apară în fața lui, câte zile o mai avea de trăit!

...Anii au trecut, în locul lui Costică a fost angajat un bărbat în vârstă, cu mare experiență și toată lumea a uitat de acea întâmplare nefericită!

...Periodic, șeful ocolului trebuia să participe la acțiuni de instruire și perfecționare care se desfășurau în Capitală. Intr-o zi, pe când mergea către locul instruirii, el fu oprit de un ofițer în uniformă de securitate.

- Ce mai faceți tovarășe inginer, cum mai merg treburile pe la pădure? - Întrebă chipeșul ofițer, cu un zâmbet larg pe sub mustața ce începea să încărunească. Inginerul se fâstăci îngăimând:

- Dar cine sunteți dumneavoastră, tovarășe ofițer, ne cunoaștem de undeva?

- Desigur, răspunse cu multă siguranță ofițerul, eu sunt Costică, fostul camerist al ocolului pe care îl conduceți.

Speriat la culme, la vederea uniformeii și la amintirea condițiilor în care îl concediasse pe camerist, inginerul încercă să se scuze, dar ofițerul îl opri cu cuvintele:

- Lăsați, tovarășe șef, eu trebuie să vă mulțumesc pentru faptul că m-ați dat afară de acolo. Dacă nu se întâmpla așa poate că rămânem până la pensie camerist și nu aș mai fi ajuns unde sunt acum. Probabil că și în cazul meu „tot răul a fost spre bine”, sau după cum sună zicala: „Orice șut în fund, înseamnă un pas înainte”!

Ovidiu Țuțuianu, București

FAKE NEWS

Văzând cât e de falsă lumea în care azi ne ducem veacul,
Am hotărât, așa, deodată, să dau cu adevărul piept:
Mi-am cumpărat bilet la mare, în grabă, fără ' să mai aștept
Și am plecat în Tenerife, pe unde merge tot săracul.

Trecând mai bine de o lună de când trăiam sub orizont,
Privind doar marea cea albastră și paradisul de culori,
Au început curând, din țară, să vină insistent scrisori,
Ce nu-ntrebau de sănătate, ci card și numere de cont...

Am mituit o cameristă, cu suflet și cu fese mari,
Să scrie-acasă o misivă, că e orașu-ndurerat,
Că încercând să scot din apă-un câine, m-aș fi înecat...
Și-am fost cu greu extras din apă de niște vajnici salvamari.

Sosi curând o scrisorică: se pare, nimeni nu mă vrea,
Să mă îngroape pe acolo sau hrană să mă dea la pești,
Doar să trimită o hârtie, pe-adresa de la București,
C-am dat, pe bune, ortul popii, să-nhațe moștenirea mea.

M-am bucurat încă o lună de viața mea de decedat,
Cu frumusețile locale, cu cord și forme generoase,
Dar m-am scârbit deja de toate, amocu-mi dă acum angoase,
Mi-e dor de câine, de pisică, de vinul roșu preferat...

M-am deghizat c-o barbă sură, cu vârful-n două despicat
Și mi-am lipit pe țeasta cheală, cu clei, o droaie de șuvițe,
Eram cam negru de la sânii negreselor din insulițe,
Din nopțile cu lună plină și înțesate de păcat.

M-am aruncat în avionul cu-aterizare la Băneasa,
M-au asaltat taximetriștii, ce mă vizaseră de fraier,
Urcai în rabla nespălată, în care nu aveai nici aer,
Dar rezistai ca samurarii, căci mi-am văzut curând și casa.

Timid, cu ochelari de soare, din naștere claustrofobic,
Intrai în curte. La piscină, îmbrățișați pe o saltea,
Se giugiulea fără rușine, în doliu, nevistica mea,
Având pe ea doar pălăria și-un antrenor de aerobic.

Văzându-mă, țipă nervoasă, chemând masivul malamut,
Cățel pe care îl crescusem de când era un ghemotoc
Și-acesta a venit în fugă... și mă pupă în bot cu foc,
Căci și așa, cu barba falsă, el, singur, m-a recunoscut.

Mi-am smuls și barba și peruca, am pus o mână pe topor,
Dar amândoi au și zbughit-o pe stradă, speriați și goi,
De parcă-ar fi avut în față o arătare, un strigoii,
Iar eu am încuiat intrarea, definitiv, în urma lor!

O veste falsă, într-o lună, repară, providențial,
Ce nu rezolvă nicio lege din Monitoru-Oficial!

Valentin David

DIVERSE

Blestem

Biblioteca e neprețuită,
Da-i prețuit și de valoare locul
Pe care dânsa este construită,
De-aceea cred... „că o s-o arză focul”.

Dietă

Dieta e-o treabă drăcească,
Pericolu-i mare vă spui,
Că soața, când vrea să slăbească,
Mănâncă din zilele lui.

Miracol

Scoate cărți în „n” volume,
Însă cine-i scriitorul
Se întreabă-ntreaga lume,
Uneori... și autorul.

Nerecunoștință

Aleșii noștri consacrați
Acuma, când se simt pe val,
Uitând că sunt de oi votați...
Își fac cu lupii festival.

Discrepanțe

Cei ce pot un urs să-nfrunte
Stau cu oile la **munte**,
Iar pe **vale** prind osânză...
Cei ce nu fac nicio brânză.

Gratuități

Nu sunt bani și n-ai de unde,
Iarna frigul te pătrunde
Și constăți, mai chinuit
Că doar ăsta-i gratuit.

CAPRA VECINULUI

Am vrut, la anii mei, să-mi schimb destinul,
Că cel avut mă cam ardea la mațe,
Mă minunam de capra lu' vecinu'...
Ce țâțe-avea, ce pulpe dodoloațe!

A mea părea așa, mai răpciugoasă,
Cu țâțele-atârând ca niște saci,
Cu pulpele sărace și lătoasă,
Dar lapte îmi dădea cât două vaci.

N-am stat pe gânduri și-am sărit pârleazul
Cam prea înalt, c-așa e pe la noi,
Dar am făcut ca prostul pe viteazul
Și m-am ales cu-o țeapă-n... ce știți voi.

Mă așteptam la mângâieri de noapte,
La șoapte dulci, cu iz de-odicolon,
Dar curviștina nu era de lapte,
Că-n țâțe-avea... doi saci de silicon.

LA EDEC

La noi poporul trage la edec
Să scoată România eșuată
La ape mai adânci, ca ea să poată
Să navigheze sigur prin varec.

Aleșii-și amintesc de Noe, iată
Cum navigase fără de eșec,
La noi poporul trage la edec,
Să scoată România eșuată.

De Noe știm chiar dacă anii trec,
De Arca sa, o navă minunată,
Dar România este în găleată
Și, s-o scăpăm cumva de la înec,

La noi poporul trage la edec.

George Eftimie, Buzău

ACUS nr. 4(84)/2025

Mulțumim pentru apariția acestei reviste doamnei **Silvia Macrea**, manager al Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale „Cindrelul-Junii” Sibiu, precum și **Cercului Militar din Sibiu**.

Redacția

Nicolaus Olahus (1493 - 1568)

REVISTA „ACUS” ISSN 1843-1712

Redactor-șef: Ștefan-Cornel Rodean

Redactori: Gheorghe Șchiop și Ion Brâncuși

Adresa redacției: Sibiu, Calea Cisnădiei, nr. 86, ap. 24,
cod 550394, tel. 0740052911, 0369424883
e-mail: cornel_rodean@yahoo.com

Tehnoredactare computerizată: Ștefan-Cornel Rodean

Revistă fondată în 2005 de **Nicolae Mihu**,
urmașă a caietului de cenaclu, cu același nume,
realizat de **Nicolae Munteanu** în 1990 - 1991

CENACLUL UMORIȘTILOR SIBIENI „NICOLAUS OLAHUS”

**Ion Brâncuși, Valentin David, Aurel Domide-Șanțanu,
Ioan Friciu, Octavian-Liviu Hulea, Titus Maiorescu,
Liviu Modran, Romeo Petrașciuc, Ștefan-Cornel Rodean,
Vasile Rusu, Gheorghe Șchiop, Corneliu Șerban,
Nicolae Tudor, Ștefan Vișan, Viorica Voicescu**

Președinte (din 2008): Ștefan-Cornel Rodean

Predecesori la conducerea cenaclului: Naum Smarandache (1975 - 1997),
Viorica Voicescu (1997 - 2000) și Nicolae Mihu (2000 - 2008)